

Amal Elmes tale ved demonstrationen for statsborgerskab

Taler

Amal Elme
Ung uden dansk
statsborgerskab

Dato

10. september 2023

Sted

Christiansborg Slotsplads,
København

Omstændigheder

Amal er født og opvokset i Danmark og har en permanent opholdstilladelse.

Hej alle sammen, jeg vil lige starte med at sige tusind tak fordi I kunne deltage til det jeg næsten vil kalde årets vigtigste demo, og tak for al den opbakning i [sic] har vist og givet netop denne sag.

Jeg hedder Amal, og jeg er 19 år gammel, jeg er lige pt i gang med et sabbatår hvor jeg efterfølgende gerne vil starte på drømmestudiet, som er medicin[.]

Jeg står her i dag da jeg desværre ikke har det danske statsborgerskab, dette gør at jeg ikke kan deltage i demokratiet, eller være en del af fællesskabet. Dette står jeg heller ikke alene med.

Men hvordan kan dette være?

”Dansk statsborgerskab er noget man skal gøre sig fortjent til”, sådan lyder det i aftalen om indfødsret fra juni 2021.

Når jeg hører dette, kan jeg ikke lade vær med at tænke på hvorfor det danske statsborgerskab ses som en gave frem for rettighed i nogle af politikernes øjne.

Her er det stadig ikke nok at jeg er født på et dansk hospital, har været klædt ud som klokkeblomst til fastelavn i børnehaven og ikke mindst har jeg fået en studenterhue her i sommers, hvor min drøm er at gøre en forskel blandt de syge borger[e] i landet.

Nej for på trods af de førnævnte ting, er jeg stadig ikke dansk ifølge lovgivning.

Men, statsborgerskabet handler ikke kun om at kunne påvirke de demokratiske processer, det handler om at man også anerkendes ift. den solidariske sfære og at man på en eller anden måde formelt set får lov til at være en del af fællesskabet.

Jeg husker nemlig tydeligt, hvordan det føles at blive holdt udenfor fællesskabet, og hvor stor en indflydelse dette især kan have på et ungt menneske. Dette blev blandt andet tydeligt, hver gang jeg skulle afsted på studieture med min klasse. Blandt andet i 7. klasse, 9. klasse og i 2g, hvor vi skulle til Irland.

Da vi var ankommet til Irland, stod jeg sammen med hele min klasse i køen til paskontrollen. Jeg fik nu et prik på skulderen af min lærer, her sagde han ”Amal du skal desværre over i den anden kø”.

Der gik et øjeblik før det ramte mig. Jeg skulle nu som den eneste over i køen for immigranter. Med et tungt hjerte og klump i halsen gik jeg igennem den anden kø, hvor paskontrollen begyndte at forhøre mig i hvad jeg skulle i Irland.

Min lærer var nervøse [sic], og jeg kunne ikke lade vær med at tænke på om jeg skulle tilbage til Danmark i dette øjeblik.

Dog fik jeg heldigvis lov til at komme igennem, da jeg forklarede at jeg var [her] pga. en skole tur [sic]. Og at jeg elskede mit liv i Danmark.

Det hjælper heller ikke at man konstant bliver påmindet, at man ikke er dansk. F.eks. det at man skal have samtaler med ”udlændingestyrelsen”, samt det at man er et familiesammenført barn i det land man er født i, og at der igen står fremmed med fed skrift på mit pas.

Jeg husker en specifik samtale med udlændingestyrelsen.

Efter den lange telefonkø, kom vi endelig igennem til en medarbejder, hvor jeg fik følgende at vide, ”din opholdstilladelse er udløbet, du opholder dig nu ulovligt i Danmark og skal nu finde det nærmeste udrejsecenter”.

Mit hjerte sank efter ordene ramte mig, og lyden blev sløret, tankerne strømmede ind.

Skal jeg nu forlade Danmark, mit hjem, familie, venner og skole?

Hvor skal jeg nu tage hen? Et ”hjemland” jeg ikke hører til?

Heldigvis var dette en af de mange misforståelser man kan møde når man taler med udlændingestyrelsen, og jeg fik lov til at blive i det land der er mit hjem.

I øjeblikket blev jeg ramt af forskellige følelser som, angst, skræk og forvirring, og disse følelser har siden da rodfæstet sig dybt inde i mig.
Samt forfulgt mig i min proces med permanent opholdstilladelse og statsborgerskab.

Jeg blev netop ramt af disse følelser den dag jeg skulle åbne mit brev fra udlændingestyrelsen. Her stod der afgørelsen med fed skrift. Dette var afgørelsen på min ansøgning om permanent opholdstilladelse.

10 måneder og 4300 kr. senere, kunne jeg nu juble sammen med min familie, med tårer i øjnene over at jeg endelig kunne få lov at blive permanent i landet jeg er født i. Den tunge stressbyrde var nu lettet.

Dog vidste jeg godt, at der ventede endnu en hård og fremmedgørende proces rundt om hjørnet.

Selvom jeg nu havde bevist at jeg fortjente at blive i Danmark permanent, skal jeg nu også bevise at jeg fortjener det danske statsborgerskab.

Jeg skal bestå indfødsretsprøven, som vurderer om jeg er dansk. Skrive en motiveret ansøgning ift. hvorfor netop jeg fortjener at få dispensation fra beskæftigelseskravet.

Hvis ikke jeg får dispensation fra dette krav, kan jeg først søge om statsborgerskab når jeg er omkring 30 år, da jeg prioriterer min uddannelse.

Det sværeste har dog ikke kun været selve processen, men det at man hele tiden går og føler at man ikke er god nok.

Hvorfor må jeg ikke stemme? Hvorfor må jeg ikke påvirke det samfund jeg bor i og bidrager til? Er min stemme ikke vigtig nok?

Disse er tanker der kørte igennem mit hoved under sidste folketingsvalg. Det

hjalp heller ikke, at jeg gik i en samfundsfaglig klasse, hvor vi hele tiden havde fokus på valgkampen. Her tog vi flere kandidattest, for at afklare vores politiske ståsted.

”Ved du hvad du skal stemme?”, spurgte min klassekammerat mig. Her blev jeg nødt til at forklare, at jeg ikke havde stemmeret grundet manglende statsborgerskab.

Jeg kunne ikke lade vær med at føle at mig som en andenrangsborger, der ikke havde de samme rettigheder som mine klassekammerater.

Det var fuldstændig absurd i mine øjne, at jeg ikke kunne deltage i den demokratiske samtale.

Man kan sige, at vi i Danmark elsker vores demokrati og generelt er stolte af det. Men alligevel er vi nu på vej imod et demokratisk a[-] og b hold, hvor ekskludering samt splittelse er i centrum.

Vi udgør altså 10% af den danske befolkning, og det kan ikke passe, at denne demokratiske underklasse som består af unge som jeg, samt voksne mennesker, der allerede er i uddannelse samt beskæftigelse, der allerede har taget de danske værdier til sig og indordner sig inden for de danske regler skal holdes udenfor på denne måde.

Jeg forstår godt, at reglerne er der af en grund og jeg siger heller ikke at staten ikke må stille krav, jeg synes bare at der er mangel på rationalitet og proportionalitet ift. den nuværende udlændingepolitik.

Derfor burde vi få ændret på 3 følgende ting.

Det er i mine øjne vanvittigt, at vi har politikere der behandler sager om statsborgerskab, det skal derfor være objektive instanser der afgør disse sager, om eks. dispensation fra beskæftigelseskravet.

Her vil jeg også pointere, at uddannelse bør tælle med som beskæftigelse når man søger statsborgerskab, det kan ikke passe at disse unge mennesker skal bøde for at vælge en uddannelse fremfor ufaglært arbejde

Indfødsretsprøven er diskriminerende, og her ikke retfærdigt at unge født og opvokset i Danmark skal testes ift. deres viden om det danske samfund. Selvfølgelig skal man vide noget om det samfund man lever i, og dette kan jeg skrive under på at man udfylder hvis man har gået på en dansk folkeskole i Danmark.

Statsborgerskabet giver ikke kun stemmeret, som mange ellers tror. Det giver en sikkerhed. En sikkerhed om, at man ved at ens fremtid ikke er truet af nye politiske stramninger, og at man frit kan bestemme hvor i verden man vil bosætte sig eller, hvor vidt man vil være politibetjent, eller folketingspolitiker.

Det handler om at være på lige fod med ens medborgere i det land og demokrati vi ellers alle holder af.

Så del dette med din nærmeste og brug endelig din stemme til at gøre en forskel, og skriv under på alt det du kan.

Tak for ordet.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kilde type

Digitalt manuskript

Tags

Demonstrationstale

Relateret

10. september 2023

10. september 2023

10. september 2023

10. september 2023

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/amal-elmes-tale-ved-demonstrationen-for-statsborgerskab>